

még a sas is fél, hegyhasadékba buvik be a kígyó,
 árad a Nílus, már nem fér bele kék köpenyébe,
 elvágatnak a hajtók, nyögnek zúgva az erdők,
 villámsujtott fák eleven fáklájára világít...
 nászzene volt nekem, ünnepi fény, menedék csak a vállad
 volt, sápadt fényében a barlang árnya derengett,
 nászszoza lett az, bár a halál holdfénye suhintott,
 gyilkosom, Aenéas, a halálom lett ölelésed.

Balla Zsófia

„VERWEILE DOCH!”

Fényfújta ablakokról a színes szél leomlik.
 A hidak fölött friss légtömb, sűrű aszpi.
 A prizmafényen ketten mennek át
 a tűhidegben egymáshoz sem érve.
 Áttetsző februárvég, szétfolyik.

Ez mind azért van, mert ők ketten, ott.
 A kávéházban ültek és kinéztek.
 Csak most ilyen szép Szt. Rupprecht, a fák,
 a Diglas és a híhideg folyó;
 a házak sűrű díszlete csak nekik,
 őértük béleli az ég darabját.
 Egy macska elhever, bársonyrugó, előttük.

A város lassan átpirult és halló-
 távolon kívül minden rohant, magába
 pöndörült és elnyúlt.

De ketten, ők,
 ott ültek. Körülöttük
 a reggel zárványa, akár a kő.

A LÉLEKZET

Megsózzák majd a földet.

Ahogy a hal, kicsusszan,
úgy jön világra, síkos.
Még világossötétben,
lélegző húsleves.

Benne opálos hólyag,
beléakadt a lélek,
léggömb, cérnán lebegve;
a sűrű húst e ködfolt
fönn tartja, fönt! A mellben
szétoldott, könnyű égtűz,
tolod-fújod a lében.
Nem enged elmerülni.

Pedig lehúz az árnyék
betonkolonca, fogja
hazánk, a bátyánk, testünk.
Lélek hólyaghorogja
halálból fölránt. Nénik
nézik s majd mint a halból,
a testből is kitépik.

Papp András

VISZ A VÍZ

Mint aki vizet vett a szájába, úgy hallgatott Gestina a híres fazekas apja mellett, a szurokolvasztó üstök és a háncsolatlan rönkfák közelében, mikor rendben leszállították Noénak azt a különféle korszakból és tálakból és csészékből és cserepekből álló óriási készletet, amelyet hosszú hónapok alatt sikerült összeállítaniuk legjobb tudásuk szerint.

A fazekaslány minden hangra figyelt.

S miközben a szolgák lepakolták az öszvérek hátára kötözött edényeket, ő valahonnan azt hallotta: lányom, lányom. Ugyanakkor az apja Noéval beszélt, akiről azelőtt sokat hallott, s akit maga is látni szeretett volna. De olyan volt, mint amilyennek képzelte; öreg, hosszú hajjal és nagy szakállal. Kissé hajlott háta miatt zömökebbnek